

disse Mænd i dette Kors se en Anerkjendelse, som man paa ingen Maade kan vise bort ved at gjøre det latterligt? Dog, selv bortset derfra, søler jeg mig overbevist om, at der, naar man kommer til Mænd — lad mig kun sige til Mænd af Bondestanden — som gjennem en lang og hæderlig Virksomhed i det Offentliges Tjeneste have erhvervet sig en saadan Dekoration, er saa Ting i Livet, hvorpaa de sætte mere Pris end netop paa denne. Derom er jeg for mit Vedkommende overbevist, og jeg har ikke saa ringe Erfaring i saa Henseende. (En Stemme: Det er tvivlsomt!) Nei, det er ikke tvivlsomt. (En Stemme: Der er Forskjel!) Nei, der er ingen Forskjel, og selv om man gjorde dette Anerkjendelsesbevis endnu mere latterligt, end man gjør det, er jeg dog overbevist om, at der altid vil blive sat særdeles Pris paa et Hæderstegn fra Kongen fra de Mænds Side, der modtage det. Der er sagt, at det var ubetimeligt at fremkomme med dette Forslag, og jeg for mit Vedkommende skulde formene, at det er det. Jeg ser ikke, at der foreligger nogen som helst Berettigelse eller nogen som helst berettiget Anledning til at trække en Sag frem, som, hvormeget man end søger at gjøre den latterlig, dog har en vis Betydning for de allerfleste Mennesker. Man skaber sig derved væsentlige Modstandere, væsentlig Misforståelse, men man opnaar ikke paa nogen mulig Maade at kurere Folk for den Syge, som bringer dem til at stræbe efter at faae den Slags her omtalte Ting. Jeg kan desuden ikke se andet, end at navnlig § 1 er — ja, jeg vil nødig bruge stærke Udtryk, men jeg tror dog nok jeg kan sige, at den indeholder en Slags Anløb imod den kongelige Magt. Jeg kan ikke se andet, end at der deri er Spørgsmaal om at berøve Kongen en af de Særretigheder, som Grundloven eller i alt Fald den nebarvede Tilstand har lagt i hans Haand. Det erede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) havde forskjellige Indvendinger at gjøre mod Lovforslaget, og navnlig vilde han have det Meste af dets sidste Del udelukket. Jeg forstod ham i alt Fald ikke rettere, end at han var fuldkommen paa det Rene med, at §§ 4, 5, og 6 ikke burde findes der. Derfor man nu deler den Betragtning, jeg nys tillod mig at fremsætte, tror jeg ogsaa, man vil komme til Klarhed om, at § 1 heller ikke bør være der, og jeg skjønner derfor ikke, at der bliver overmaade meget tilbage. Der bliver da kun § 3 tilbage, men det vil efter dens eget Indhold, saa vidt jeg skjønner, være aldeles unuigt at bruge den. Der er nemlig i § 3 givet en Definition paa Rang, idet der staar „Rang, som er den af Kongen anviste Rækkefølge, hvori Underfaatter maa fremtræde for ham, gjælder udelukkende i Hofforhold“, men er dette da ikke et noget forvanstet Synspunkt, at se Sagen fra? Tror det erede Medlem, at man i alle Embedsforhold — og jeg vil da særlig nævne Hæren og Flaaden — kan undvære Rang? Ja, jeg vil

endog gaa saa vidt, at jeg vil sige, at det efter min Overbevisning ikke kan undgaas, at der maa være Rang for alle dem, som staa i Embedsstaten, og hvad enten de Herrer kalde det Rækkefølgen eller hvad De ville, er og bliver det dog Rang. For mit Vedkommende vil § 3 altsaa heller ikke kunne gaa, som den er, og jeg ser da ikke, at der bliver Stort tilbage for egentlig Lovgivning. Den væsentligste Nytte, som dette Lovforslags Fremkomst kan have, maatte da være den, at det gjør ærede Medborgere opmærksomme paa disse Sagers egentlige Betydning og bringer dem til at erkjende, at det Hele ikke i og for sig har saamegen Værd, som man tillægger det, for paa denne Maade at se at faae den Forfængelighed, som jeg tror det er unuigt at udrydde gjennem en Lov, til at forsvinde. Det er min Overbevisning, at dette er den eneste radikale Maade, hvorpaa man kan fjerne det, man angiver som det væsentligste Motiv til Lovforslaget, nemlig den om sig gribende Demoralisation i Befolkningen.

J. A. Hansen: Den høitærede Conseilspræsident sluttede med at udtale, hvilken Nytte han mente, at dette Lovforslags Indbringelse vilde medføre; jeg mener, at allerede dette er ikke saa Lidet, dersom det kunde gjøre den Nytte at bidrage til, at vi opnaaede det, som den høitagtede Conseilspræsident antydede; i saa Fald er Lovforslagets Indbringelse fuldstændig forsvaret og berettiget. Det forekommer mig, at den høitagtede Conseilspræsident var nærvædt at billige, at man virkede i den Retning, at den offentlige Mening ikke kom til at overvurdere, hvad der kan ligge i sliig Udnævnelse og sliig Udmærkelse. Det har altid staaet for mig, at Ministeriets Exempel egentlig var det, der i den Retning vilde virke mest over for Befolkningen. Dersom det efterhaanden viste sig, at vore forskjellige Ministerier ikke modtog nogen som helst af saadanne Udmærkelser, hverken Rang, Titel eller Orden, vilde dette virke ganske overordentlig Meget over for hele Befolkningen. Lad Uddelingen komme Andre til Gode, naar det ikke kan være anderledes; men et Ministeriums Exempel — navnlig naar det bliver fulgt af flere Ministerier efter hinanden — vil mere end noget Andet virksomt bidrage til, at man efterhaanden ogsaa fra anden Side ikke vil sætte saa stor Pris paa at møde med en Titel eller Orden. Naar man kom i høiere Kredse og der saae Ministrene blottede for sliige Udmærkelstegn, da vilde vist nok mangen En, som ellers satte stor Pris paa sliige Udmærkelser, finde sig lidt forlegen endog over for Ministrene, naar han mødte med sliige Udmærkelstegn. Derfor mener jeg, at hvis den høitærede Conseilspræsident virkelig skulde være enig med Lovforslagsstilleren om, at det var ønskeligt, at den offentlige Mening kunde ledes nogenlunde i Retning henimod ikke at overvurdere disse